

De ontwikkeling van koolstofmarkten:

Wetgeving, Standaarden en Markimpulsen

Oktober 2025

1. Inleiding

De wereld bevindt zich in een ingrijpende transitie naar een klimaatneutrale economie. Voor bedrijven, overheden en maatschappelijke organisaties staat het reduceren van broeikasgasemissies centraal, maar emissiereductie alleen is vaak niet voldoende om de klimaatdoelen van het Akkoord van Parijs te behalen. Koolstofverwijdering, zowel door natuurlijke processen zoals bosaanplant en bodemverbetering, als door technologische oplossingen zoals *Carbon Capture and Storage* (hierna: CCS) en *Direct Air Carbon Capture and Storage* (hierna: DACCS), wordt steeds belangrijker. Het ontwikkelen van betrouwbare en gestructureerde koolstofmarkten is daarom essentieel.

De Europese Unie heeft een uitgebreid regelgevingskader opgezet dat de ontwikkeling van koolstofverwijdering en carbon credits ondersteunt. Nederland volgt met een nationale strategie, terwijl internationale mechanismen zoals Artikel 6 van het Akkoord van Parijs de basis leggen voor mondiale handel in emissiereducties en koolstofverwijdering. Standaarden zoals het *Greenhouse Gas Protocol* (hierna: GHG Protocol) en het *Science Based Targets initiative* (hierna: SBTi) zorgen voor uniformiteit, meetbare kwaliteit en transparantie.

Dit whitepaper geeft een uitgebreid overzicht van de huidige stand van zaken rondom koolstofmarkten, inclusief wetgeving, standaarden en markimpulsen. Daarnaast biedt het inzicht in de richting waarin verschillende koolstofmarkten zich ontwikkelen en de rol van koolstofverwijdering in het bereiken van de mondiale klimaatdoelen.

2. Europese fundament voor de klimaattransitie

2.1 De Europese Klimaatwet

De Europese Klimaatwet (*European Climate Law*, afgekort ECL)¹ legt juridisch vast dat de Europese Unie uiterlijk in 2050 klimaatneutraal (netto-nul) moet zijn. Hiermee ontstaat een bindende verplichting voor zowel EU-instellingen als lidstaten om de noodzakelijke maatregelen te treffen. De wet vormt het juridische fundament van de *Europese Green Deal* en verankert de langetermijnkoers naar een klimaatneutrale economie. De Klimaatwet stelt een tussendoel van minimaal 55% emissiereductie in 2030 (ten opzichte van 1990) en bevat een proces voor het vaststellen van toekomstige EU-klimaatdoelen.

Carbon Dioxide Removal (CDR, hierna: koolstofverwijdering) wordt expliciet en impliciet genoemd: de wet maakt onderscheid tussen emissiereducties en -verwijderingen binnen het 2030-doel en begrenst de bijdrage van landgebaseerde koolstofverwijdering via natuurlijke koolstofputten. Daarnaast erkent de Klimaatwet de noodzaak om koolstofputten te versterken – zowel door natuurlijke als technologische oplossingen – en bevat ze een verbintenis tot negatieve emissies na 2050. De juridische verankering van netto-negatieve emissies vereist dat ook andere EU-wetgeving, zoals het EU-emissiehandelssysteem (hierna: ETS), deze ambitie weerspiegelt. De Europese Commissie publiceert in 2026 een rapport over de haalbaarheid van de integratie van koolstofverwijdering binnen het ETS.

De Klimaatwet erkent formeel dat emissies moeten worden gebalanceerd met verwijderingen, maar definieert koolstofverwijdering vooral aan de hand van natuurlijke processen die plaatsvinden in koolstofputten, zoals landgebruik en bosbouw. Daarnaast erkent de wet dat verwijdering van broeikasgassen noodzakelijk is om restemissies in moeilijk te decarboniseren sectoren te compenseren.

Hoewel de Klimaatwet de rol van technologische verwijdering, zoals CCS, niet uitgebreid beschrijft, erkent ze dat zowel natuurlijke als technologische koolstofputten nodig zijn om historische emissies te compenseren. De wet benadrukt tevens het belang van investeringszekerheid en beleidsprikkel om innovatie te stimuleren – een indirecte steun voor de opschaling van koolstofverwijderingstechnologieën. Daarnaast heeft de Europese Commissie een niet-bindend doel gesteld van 5 miljoen ton technologische verwijdering tegen 2030, wat investeerders een signaal geeft en het belang van verder onderzoek onderstreept.

Vanuit de Klimaatwet is er een onafhankelijk wetenschappelijk adviesorgaan opgericht dat objectief advies geeft over de route naar klimaatneutraliteit. Dit orgaan verstrekt kennis over klimaatmodellering, monitoring en beoordeelt veelbelovende innovaties die bijdragen aan het vergroten van koolstofverwijdering, waaronder opkomende technologieën.

¹ Regulation (EU) 2021/1119 of the European Parliament and of the Council of 30 June 2021 establishing the framework for achieving climate neutrality and amending Regulations (EC) No 401/2009 and (EU) 2018/1999 ('European Climate Law').

2.2 De Europese 2040-klimaatdoelstelling

De Europese Commissie heeft voorgesteld om een nieuw bindend klimaatdoel voor 2040 op te nemen: een netto-reductie van 90% van de broeikasgasemissies ten opzichte van 1990. Dit vormt de brug tussen het 2030-doel (–55%) en klimaatneutraliteit in 2050. Het voorstel biedt beleidsmatige flexibiliteit:

- Vanaf 2036 mogen hoogwaardige internationale carbon credits conform artikel 6 uit het Klimaatakkoord van Parijs worden ingezet (tot maximaal 3% van de emissies van 1990).
- Er wordt gewerkt aan de integratie van permanente koolstofverwijdering binnen het ETS.

Hiermee ontstaat ruimte voor technologieën zoals *Bioenergy with Carbon Capture and Storage* (BECCS) en DACCS, cruciaal voor het compenseren van restemissies. Het voorstel benadrukt dat het behalen van het 90%-doel alleen mogelijk is door diepe emissiereducties in alle sectoren én een aanzienlijke toename van koolstofverwijdering.

3. Verplichte Europese markt

3.1 Het EU-emissiehandelssysteem

Het EU-emissiehandelssysteem (ETS)² is het belangrijkste marktinstrument van de EU om emissies te verminderen. Het werkt volgens een *cap-and-trade*-systeem, waarbij jaarlijks een maximum hoeveelheid emissies wordt vastgesteld voor bepaalde sectoren, die wordt omgezet in verhandelbare emissierechten (*allowances*). Eén allowance geeft recht op het uitstoten van één ton CO₂ (of equivalent). Bedrijven die meer uitstoten dan hun rechten, moeten emissies reduceren of extra rechten kopen via veilingen of de secundaire markt.

3.2 Koolstofverwijdering binnen het ETS

Koolstofverwijdering valt momenteel nog niet onder het ETS. De Europese Commissie zal uiterlijk in 2026 rapporteren over hoe negatieve emissies kunnen worden meegenomen. Hoewel het ETS primair emissiereducties stimuleert, wordt de opbrengst van emissierechtenveilingen geïnvesteerd in het *EU-Innovation Fund*. Dit fonds financiert technologisch gedreven klimaatprojecten en andere schone technologieën. Bij een prijs van €75 per ton CO₂ levert het ETS naar verwachting ongeveer €38 miljard op tussen 2020 en 2030.

² Directive (EU) 2023/959 of the European Parliament and of the Council of 10 May 2023 amending Directive 2003/87/EC establishing a system for greenhouse gas emission allowance trading within the Union and Decision (EU) 2015/1814 concerning the establishment and operation of a market stability reserve for the Union greenhouse gas emission trading system.

4. Rapportageverplichtingen Europa

4.1 De Corporate Sustainability Reporting Directive

De *Corporate Sustainability Reporting Directive* (hierna: CSRD)³ versterkt de rapportageverplichtingen van bedrijven op het gebied van milieu, maatschappij en *governance*, zodat *stakeholders* beter de duurzaamheidsprestaties kunnen beoordelen.

De *European Financial Reporting Advisory Group* ontwikkelde de *European Sustainability Reporting Standards* (hierna: ESRS), die door de Europese Commissie in juli 2023 zijn goedgekeurd. Samen vormen ze een publiek rapportagekader over thema's als klimaatverandering, biodiversiteit, arbeid, gemeenschappen en maatschappelijk verantwoord ondernemen.

De richtlijn volgt het principe van dubbele materialiteit: bedrijven moeten zowel rapporteren over de impact van klimaatverandering op hun organisatie als over hun eigen impact op milieu en maatschappij. Ook moeten ze toelichten hoe hun bedrijfsmodel, investeringen en transitieplannen aansluiten bij internationale en Europese emissiereductiedoelen.

4.2 Rapportageverplichtingen

De CSRD verplicht bedrijven om uitgebreid te rapporteren over hun klimaatstrategie en emissiebeheer. Hierbij speelt ook koolstofverwijdering een rol, met name in de context van carbon credits en emissies binnen de waardeketen. Bedrijven moeten hun reductiedoelstellingen toelichten en aangeven hoe deze aansluiten bij het 1,5°C-doel van het Klimaatakkoord van Parijs, inclusief reikwijdte, methodologieën en plannen voor het neutraliseren van restemissies.

De ESRS verplichten bedrijven om hun Scope 1-, 2- en 3-emissies afzonderlijk te rapporteren, los van emissies die via carbon credits worden gecompenseerd. Bedrijven moeten ook:

- emissieverwijderingen binnen de waardeketen apart rapporteren;
- verwijderingen via gekochte carbon credits weergeven; en
- emissiereducties buiten de waardeketen vermelden die met carbon credits zijn gefinancierd.

Volgens de ESRS-definitie van een netto-nuldoelstelling mogen restemissies uitsluitend worden geneutraliseerd via daadwerkelijke verwijderingen; reductie- of vermijdingsprojecten kunnen wel als compensatie worden opgevoerd, maar niet als bewijs voor een echte netto-nul claim.

³ Directive (EU) 2022/2464 of the European Parliament and of the Council of 14 December 2022 amending Regulation (EU) No 537/2014, Directive 2004/109/EC, Directive 2006/43/EC and Directive 2013/34/EU, as regards corporate sustainability reporting.

5. Europees certificeringskader voor carbon credits

5.1 Europees certificeringskader voor koolstofverwijdering en koolstoflandbouw

De EU-verordening inzake koolstofverwijdering en koolstoflandbouw (*Carbon Removals and Carbon Farming Regulation*, hierna: CRCF)⁴ biedt een vrijwillig regelgevend kader voor de certificering van permanente koolstofverwijdering, koolstoflandbouw en koolstofopslag in producten. Dit kader is ontwikkeld om de toepassing van dergelijke activiteiten te versnellen en te vergemakkelijken, als aanvulling op emissiereducties, om *greenwashing* tegen te gaan en om de marktvoorwaarden voor koolstofverwijdering te harmoniseren binnen de Europese Unie.

De verordening onderscheidt vier soorten gecertificeerde activiteiten:

1. Koolstoflandbouw, waaronder:
 - a. tijdelijke koolstofopslagactiviteiten, en
 - b. activiteiten gericht op emissiereductie in bodems;
2. Tijdelijke koolstofopslag in duurzame producten;
3. Permanente koolstofverwijdering.

Om de kwaliteit van gecertificeerde verwijderingen te waarborgen, moeten deze voldoen aan de zogenoemde “QU.A.L.ITY”-criteria, die betrekking hebben op kwantificatie, additionaliteit, langdurige opslag en duurzaamheid.

Binnen dit kader zal de Europese Commissie, ondersteund door een deskundigengroep, methodologieën ontwikkelen voor de certificering van verschillende koolstofverwijderingsmethoden en certificeringsschema's erkennen. Deze schema's moeten publieke, onderling compatibele registers opzetten om gecertificeerde koolstofverwijderingseenheden te volgen en te controleren. Binnen vier jaar zullen deze worden vervangen door een gemeenschappelijk EU-breed register. Certificeringsinstanties, onder toezicht van de lidstaten, zullen verantwoordelijk zijn voor het uitvoeren van audits en het afgeven van certificaten binnen dit systeem.

5.2 Methodologieën onder de CRCF

Parallel aan het wetgevingsproces werkt de Europese Commissie aan gedetailleerde methodologieën voor diverse vormen van koolstofverwijdering. Deze methodologieën worden vastgelegd in afzonderlijke gedelegeerde handelingen en zullen de komende maanden stapsgewijs worden vastgesteld.

5.3 Betekenis voor de klimaatdoelen

Met de invoering van dit kader werkt de Europese Unie aan haar doel om klimaatneutraliteit in 2050 te bereiken en daarna netto-negatieve emissies te realiseren. Beide doelen vereisen een substantiële opschaling van koolstofverwijdering. Als eerste wetgevend initiatief dat zich primair richt op koolstofverwijdering, verankert de verordening bovendien een wetenschappelijke definitie van

⁴ Regulation (EU) 2024/3012 of the European Parliament and of the Council of 27 November 2024 establishing a Union certification framework for permanent carbon removals, carbon farming and carbon storage in products.

koolstofverwijdering, in lijn met de definitie van het *Intergovernmental Panel on Climate Change* (IPCC), binnen het Europese beleid.

Door het vaststellen van strikte kwaliteitscriteria – gericht op kwantificering, additionaliteit, langdurige opslag en duurzaamheid – biedt het kader een solide basis voor het reguleren van koolstofverwijderingsactiviteiten. Deze aanpak wordt verder versterkt door het ontwikkelen van methodologieën per type klimaatproject. Volgens het kader mogen gecertificeerde eenheden alleen worden gebruikt voor de EU-klimaatdoelen en de *Nationally Determined Contributions* (hierna: NDC) van lidstaten, en niet voor derde landen of internationale nalevingssystemen zoals *Carbon Offsetting and Reduction Scheme for International Aviation* (CORSIA). Deze regels – waaronder die voor corresponderende aanpassingen – worden in 2026 geëvalueerd.

6. Koolstofverwijdering in nationaal beleid

6.1 Koolstofverwijdering in Nederland

In de Klimaatwet zijn voor Nederland ambitieuze doelen vastgesteld: een emissiereductie van 55% in 2030 en klimaatneutraliteit in 2050. Lange tijd lag de focus van het Nederlandse beleid vooral op CCS, maar koolstofverwijdering krijgt inmiddels een duidelijke en structurele rol. De in maart 2025 gepubliceerde Routekaart Koolstofverwijdering⁵ markeert deze belangrijke koerswijziging. De Routekaart laat zien hoe Nederland de komende decennia een markt voor koolstofverwijdering wil opbouwen, innovatie wil stimuleren en investeringszekerheid wil bieden. Opschaling van koolstofverwijdering wordt hierin beschouwd als een essentieel onderdeel om de netto-nuldoelen in 2050 te realiseren.

6.2 Koolstofverwijdering in de nationale klimaatstrategie

De Routekaart introduceert vijf leidende principes: emissiereductie gaat vóór compensatie, permanente verwijdering van langlevende gasen heeft prioriteit, methodologieën en boekhouding moeten robuust zijn, beleid wordt afgestemd op bredere klimaat- en energiedoelen, en internationale samenwerking op EU- en mondiaal niveau is essentieel.

De implementatie verloopt in drie fasen:

- **Fase 1 (2025–2030) – Startfase:** Focus op innovatie, marktvorming en beleidscoördinatie binnen de EU. Nederland pleit in Brussel voor duidelijke definities van koolstofverwijdering, kwantificering van restemissies en aparte doelstellingen voor emissiereductie, tijdelijke en permanente verwijdering.
- **Fase 2 (2030–2040) – Opschalingsfase:** Ontwikkeling van standaarden, certificering, verplichte afnamecontracten en CO₂-infrastructuur. Nederland kan uitgroeien tot een transport- en opslaghub voor CO₂ in Noordwest-Europa, met een verwachte verwijdering van 20–25 Mt CO₂ per jaar tegen 2040.
- **Fase 3 (na 2040) – Internationalisering:** koolstofverwijdering wordt geïntegreerd in internationale markten en handelssystemen. Nederland ziet kansen voor export van kennis, certificaten en infrastructuur.

Nederland streeft naar een indicatieve jaarlijkse bijdrage van 20–25 megaton koolstofverwijdering tussen 2040 en 2050, ongeveer 10% van de uitstoot in 1990. De ontwikkeling verloopt via drie parallelle sporen: internationale boekhoudregels versterken, een Europese koolstofmarkt creëren en nationale innovatie en kennisontwikkeling stimuleren. Het beleid benadrukt een zorgvuldige opschaling van koolstofverwijdering, rekening houdend met onzekerheden in vraag, aanbod en technologie. De overheid faciliteert marktontwikkeling, stimuleert innovatie en creëert randvoorwaarden voor een efficiënte en veilige uitvoering. Tot slot ziet Nederland groeikansen voor het bedrijfsleven in de ontwikkeling van koolstofverwijderingstechnologieën. Door een nationale stimuleringsstrategie te koppelen aan Europese en mondiale beleidsinstrumenten wil het kabinet het land positioneren als voortrekker in een geïntegreerde markt voor koolstofverwijdering.

⁵ Ministerie van Klimaat en Groene Groei: Routekaart Koolstofverwijdering (maart 2025).

7. Internationale samenwerking

7.1 Artikel 6 van het Klimaatakkoord van Parijs

Artikel 6 maakt het landen mogelijk vrijwillig samen te werken om hun emissiereductiedoelstellingen zoals vastgelegd in hun NDC's te behalen. Dit kan bijvoorbeeld door carbon credits die door een land zijn gegenereerd, over te dragen aan een ander land dat deze reducties wil meetellen voor zijn eigen NDC. Binnen Artikel 6 zijn drie hoofdonderdelen te onderscheiden:

1. **Artikel 6.2:**
Legt de basis voor bilaterale handel in emissiereducties tussen landen.
2. **Artikel 6.4:**
Creëert het *Paris Agreement Crediting Mechanism* en reguleert de handel in emissiereducties onder toezicht van de VN-Klimaatconferentie (UNFCCC).
3. **Artikel 6.8:**
Erkent niet-marktgerichte benaderingen om mitigatie en adaptatie te bevorderen, zoals samenwerking via financiering, technologieoverdracht en capaciteitsopbouw, zonder dat emissiereducties worden verhandeld.

7.2 Het Paris Agreement Crediting Mechanism (Artikel 6.4)

Het Artikel 6.4-mechanisme is een VN-beheerd systeem voor het genereren en verhandelen van emissiecredits uit reductie- en koolstofverwijderingsprojecten. Het vervangt het eerdere *Clean Development Mechanism* (CDM) uit het Kyoto-protocol en sluit aan bij de klimaatdoelstellingen van alle landen. Elk land dat carbon credits uitgeeft, past een *corresponding adjustment* toe om te zorgen dat emissiereducties slechts één keer meetellen en dubbele boekhouding wordt voorkomen. Dit betekent dat de emissie-inventaris van het gastland wordt aangepast zodat verkochte reducties exclusief worden toegerekend aan de koper. De uitgegeven credits, de *Article 6.4 Emission Reductions* (A6.4ERs), kunnen worden ingezet voor zowel emissiereductie als koolstofverwijdering. Het mechanisme wordt beheerd door het *Article 6.4 Supervisory Body*, dat verantwoordelijk is voor richtlijnen, projectvalidatie en de uitgifte van credits.

Om de milieu-integriteit en solidariteit te waarborgen, wordt een klein percentage van alle credits geannuleerd via het *Overall Mitigation in Global Emissions*, gaat 5% naar het *Adaptation Fund* voor projecten in ontwikkelingslanden en worden administratieve kosten verrekend via de *Share of Proceeds for Administrative Expenses*.

Het *Supervisory Body* ontwikkelt tevens een raamwerk voor koolstofverwijdering, inclusief bio-energie met afvang, directe luchtvangst en *nature-based* oplossingen. Hiermee worden nieuwe verwijderingstechnologieën voor het eerst formeel erkend onder het Klimaatakkoord van Parijs, wat investeringen in innovatieve oplossingen stimuleert. Kredietperioden kunnen tot 15 jaar lopen, met de mogelijkheid tot verlenging.

8. Toonaangevende standaarden

8.1 Het Greenhouse Gas Protocol

Het *Greenhouse Gas Protocol* (GHG Protocol)⁶ biedt wereldwijd erkende standaarden en richtlijnen voor het meten en beheren van broeikasgasemissies (GHG). Het vormt de fundering voor organisaties die inzicht willen krijgen in hun klimaatimpact en systematisch reductiedoelen willen stellen. Het GHG Protocol maakt onderscheid tussen drie scopes:

- **Scope 1:**
Directe emissies uit eigendom of gecontroleerde bronnen, zoals bedrijfslocaties en voertuigen.
- **Scope 2:**
Indirecte emissies van ingekochte energie, zoals elektriciteit, warmte en stoom.
- **Scope 3:**
Overige indirecte emissies in de waardeketen, zowel upstream (leveranciers) als downstream (gebruik van producten).

Door een gestandaardiseerde methodologie te bieden voor het berekenen en rapporteren van deze emissies, zorgt het GHG Protocol voor een consistente basis voor betrouwbare emissierapportage.

8.2 Het Science Based Targets initiative

Het *Science Based Targets initiative* (SBTi) bouwt voort op het GHG Protocol en gebruikt de normen en methodologieën voor het stellen van wetenschappelijk onderbouwde reductiedoelen. Door deze aanpak wordt gegarandeerd dat bedrijven hun klimaatambities op een geloofwaardige, transparante en verifieerbare manier realiseren.

In juli 2025 publiceerde het SBTi een update van haar Corporate Net-Zero Standard V2⁷, na consultatie van meer dan 850 stakeholders wereldwijd. Deze herziening speelt in op de dringende noodzaak om bedrijfsactiviteiten en waardeketens snel te decarboniseren en erkent tegelijkertijd de groeiende rol van carbon credits als ondersteunend instrument.

8.3 Carbon credits binnen de SBTi-standaard

Binnen de SBTi-context worden drie typen carbon credits onderscheiden:

- Avoidance credits: voorkomen toekomstige emissies, bijvoorbeeld door hernieuwbare energieprojecten.
- Reduction credits: verminderen bestaande emissies, bijvoorbeeld door methaanafvang of elektrificatie.

⁶ *The Greenhouse Gas Protocol: A Corporate Accounting and Reporting Standard (revised edition).*

⁷ *Science Based Target initiative: Corporate Net-Zero Standard V2 (proposed).*

- Removal credits: verwijderen actief CO₂ uit de atmosfeer via natuurlijke of technologische oplossingen, zoals herbebossing of directe luchtvangst.

Het SBTi benadrukt dat carbon credits geen vervanging zijn voor reductie binnen de eigen waardeketen, maar een aanvullend instrument kunnen zijn. De conceptversie van de *Corporate Net-Zero Standard V2* introduceert drie potentiële gebruikscases voor carbon credits:

1. Neutralisatie van residuele emissies: compensatie van resterende emissies tegen de netto-nul-doeldatum (2050), uitsluitend via koolstofverwijderingsprojecten van hoge kwaliteit.
2. Verantwoordelijkheid nemen voor lopende emissies: mitigatie van emissies tijdens de transitie, bijvoorbeeld via aankoop van hoogwaardige credits of investeringen in *nature-based* oplossingen.
3. Verantwoording bij onderprestatie: tijdelijk gebruik van verwijderingscredits om de impact van overschrijdingen te adresseren, zonder de noodzaak voor structurele emissiereductie weg te nemen.

Voor elk van deze toepassingen gelden strenge kwaliteitscriteria, waaronder duurzaamheid, transparantie, uitsluiting van dubbele claims, sociale en ecologische waarborgen, en additionele waarde.

Het is momenteel nog niet duidelijk welke strategie zal worden gekozen. De nieuwe versie van de *Corporate Net-Zero Standard V2* is nog niet officieel gepubliceerd en de exacte publicatiedatum is nog onbekend. Wat er echter wordt besloten, is van groot belang: de integratie van carbon credits in het SBTi kan een aanzienlijke impuls geven aan de markt. Als toonaangevende autoriteit kan het SBTi de geloofwaardigheid van de markt aanzienlijk versterken. Dit kan de vraag naar carbon credits sterk verhogen, waardoor er meer financiering beschikbaar komt voor klimaatprojecten en de ontwikkeling van innovatieve technologieën wordt gestimuleerd.

9. Vooruitblik

De ontwikkeling van de koolstofmarkten bevindt zich in een versnelling. Overheden en internationale organisaties werken gezamenlijk aan het opschalen van koolstofmarkten, met als doel een substantiële toename van koolstofverwijdering en het behalen van klimaatdoelstellingen. Tegelijkertijd dragen toonaangevende standaarden, zoals het GHG Protocol en het SBTi, bij aan de integriteit en geloofwaardigheid van de markt, waardoor transparantie en betrouwbare rapportage gewaarborgd worden.

Verwacht wordt dat de markt in de komende jaren verder zal professionaliseren. Dit proces stimuleert opschaling doordat eindgebruikers meer vertrouwen krijgen in de kwaliteit van carbon credits, terwijl nieuwe wet- en regelgeving geleidelijk meer verplichtingen zal opleggen. Hierdoor ontstaat een robuust, gereguleerd ecosysteem waarin koolstofverwijdering zowel meetbaar als betrouwbaar wordt, wat een solide basis legt voor een groeiende en effectieve mondiale koolstofmarkt.

Deze verdere professionalisering zorgt er uiteindelijk voor dat financieringsstromen naar klimaatprojecten en hoogwaardige technologieën zullen toenemen, waardoor innovatie wordt gestimuleerd en de transitie naar een koolstofneutrale economie versneld kan worden.

Disclaimer

Dit informatiedocument is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Aan de inhoud kunnen echter geen rechten worden ontleend. Ecommit aanvaardt geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden of onvolledigheden.